

«Побачити серцем!»

Щороку у четверту суботу листопада в Україні відбуваються заходи з вшанування жертв голодоморів 1921-1923, 1932-1933 та 1946-1947 років. Кафедра українознавства, документознавства та інформаційної діяльності разом зі Студентською радою і студентством ПДАБА присвятили пам'яті жертв Голодомору перше засідання студентського наукового гуртка «Клуб любителів українського кіно».

На засіданні Клубу обговорювали фільм режисера Олесь Янчука «Голод-33» й переглядали окремі його епізоди. Фільм було знято на Київській кіностудії імені О. Довженка за однойменним твором Василя Барки «Жовтий князь». Його показали напередодні Всеукраїнського референдуму в 1991 р. Письменник Василь Барка (Очерет) був одним із учасників проєкту Українського інституту національної пам'яті «Незламні» (2016 р.) – виставки про долі 15 українців, які пережили Голодомор і вистояли. Більшу частину свого життя Барка прожив за межами України, але з Україною в серці. Цей твір і, відповідно, фільм – погляд на штучний голод 1932-33 років в Україні очима наймолодшого з сім'ї Катранників – сина Андрія, який вижив. Голодомор, в результаті якого загинули мільйони людей, у тому числі й діти, був результатом радянської політики, спрямованої покарати українське селянство за опір під час тотальної колективізації їх господарств. Детально про створення фільму розповідала Анастасія Непершина, студентка групи ЛОГ-21.

Унаслідок Голодомору було остаточно зламано опір селян колгоспній системі. Він став нелюдським засобом ліквідації мільйонів українців (дослідники називають дані від 7 до 12 млн осіб). На декілька поколінь Голодомор імплантував у свідомість селянства соціальний страх, політичну апатію і пасивність. Колективізація приглушила почуття індивідуалізму, яке було основним для ідентичності українського селянина. Ксенія Солов'ян, студентка групи МБ-21, охарактеризувала злочинну політику радянської влади на теренах України в ті роки.

Під час засідання переглядали й відео про Національний музей Голодомору-геноциду, який є державним науково-дослідним, культурно-освітнім та науково-методичним закладом. На сторінці його сайту зберігається «Національна книга пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років в Україні» в 19 томах, видана 2008 року. Співробітники Музею донині збирають свідчення людей, які пережили Голодомор, їхніх рідних та близьких, які зберегли пам'ять про кожного, для кого 1932-1933 роки стали останніми в їх житті. У книзі по Дніпропетровській області було знайдено свідчення моєї прабабусі Якименко Лукерії Федорівни (1918-2019 рр.) про ті страшні часи, коли їх село Гаврилівку було занесено на чорну дошку «за злісний саботаж хлібозаготівель».

Анастасія Нагорна, студентка групи МБ-21, поділилася спогадами своєї родини про пережитий голод прабабусею Троцик Христиною Юхимівною (1909-

1999 рр.), яка завжди була життєрадісною людиною з прекрасною пам'яттю та великим серцем попри пережиту трагедію.

Наприкінці листопада було презентовано новий документальний фільм авторки Андріани Білої «10.5», який розкриває нові факти про геноцид і небачені масштаби злочину, скоєного комуністичним тоталітарним режимом у 1932-1933 роках проти української нації. Тизери до фільму подивилися під час засідання гуртка.

Пам'ятаймо! Оскільки, пам'ять про Голодомор робить нас сильними! А правда про Голодомор оберігає нас від його повторення!

Організаторка і керівниця студентського наукового гуртка «Клуб любителів українського кіно»

Світлана Волкова